

Mirar els companys i companyes amb els ulls de Jesús

Comitè Català, 13.12.2014

1. Contemplar els companys

La contemplació dels companys i companyes és una de les tasques més importants que tenim com a responsables.

Aquí ens hi posem tots: responsables de qualsevol nivell, i consiliaris.

Jesús tria els deixebles després de pregar (“pujà a la muntanya”), no tria els millors o els pitjors, sinó els que vol (¿els que li cauen bé?) i els coneix un a un:

Mc 3,13-15: *Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús. En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis.*

Jesús, a través dels canals habituals que té el moviment, també ens ha triat a nosaltres. Jesús a ells els encomana una missió, triple missió: estar amb ell, enviar-los a predicar, treure dimonis (per a la qual cosa els dóna poders). Una triple missió que també ens encomana a nosaltres

Estar amb ell: crida a la relació personal amb Jesús (pregària), Estudi d'Evangelis per conèixer-lo millor.

Enviar-los a predicar: nosaltres també ho fem quan encarreguem tasques als companys i companyes, o a través de la nostra presència o del nostre testimoni.

Treure dimonis: qualsevol de les formes de lluita contra el mal. ¿Amb quins poders? Amb el que som, posant-nos en actitud de ser eines en mans de Jesús.

Us proposo una forma de pregària a la qual potser no estem acostumats, una pregària com la que fa Jesús pels seus deixebles: la pregària pastoral, la pregària per les accions que els companys duen a terme, per les persones implicades en aquestes accions.

Us proposo aquests textos en què veiem com Jesús prega pels seus deixebles:

Jn 17,9: *Jo prego per ells; no prego pel món, sinó pels qui tu m'has donat, perquè són teus.*

Jn 17,18-20: *Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviat. Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat. No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula.*

Per pregar pels companys ens pot fer un gran servei el **Quadern de vida**, escrit, o un substitutiu que també pot anar bé és fer conscient (prendre consciència) el que els companys fan, les seves accions, els moments pels què passen.

2. On és el teu germà?

Hi ha una llarga tradició bíblica que ens parla de la preocupació pels altres. Però la primera segurament és la que trobem en l'episodi de Caïn i Abel.

Gn 4,9: *Llavors el Senyor va preguntar a Caïn: On és el teu germà Abel? Ell va respondre: No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?*

En aquest text que remunta l'acció als primers moments de la creació, fixem-nos que se'ns recorda la pregunta de sempre: ¿On és el teu germà?

En el nostre cas de responsables, la pregunta retorna, però no com una acusació, com el cas de Caïn, que ha matat el seu germà, sinó com una invitació doble: qui són aquests meus nous germans i què en faig d'ells.

Se'ns convida, en primer lloc, a descobrir els companys com a germans, i segon a implicar-me en la missió que aquests germans, companys, han rebut, i jo amb ells, de fer més humà el nostre món.

3. Recordar la vida dels companys

En l'Evangeli tenim dos textos molt reveladors sobre el record d'allò que s'esdevé en nosaltres mateixos o en els que tenim al costat.

Començo, però, indicant que el verb recordar, com potser ja sabeu, té un sentit molt profund. No és un simple acte de la memòria. És més aviat tornar a passar per cor, re-cordar, allò que s'ha esdevingut.

La vida dels militants hauria de ser objecte d'aquest tornar a passar pel cor, perquè aquesta vida ens interessa, la fem nostra. Els textos que us proposo són aquests:

Lc 2,16-19: *Hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora. En veure-ho, van contar el que els havien anunciat d'aquell infant. Tothom qui ho sentia quedava meravellat del que deien els pastors. **Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava.***

Lc 2, 48-51: *En veure'l allà, els seus pares van quedar sorpresos, i la seva mare li digué: Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia. Ell els respongué: Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare? Però ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i els era obedient. **La seva mare conservava tot això en el seu cor.***

En tots dos casos veiem Maria, la Mare del Senyor, assimilant tot allò que de moment no entén. És a dir, la vida del nadó o del fill adolescent li fa fer-se preguntes i repassar, reviure, recordar (en el sentit que hem dit) la vida de Jesús.

Crec que és una actitud a assolir també en l'exercici de la nostra responsabilitat. Torno a proposar l'ús del quadern de vida, sabent que és un mitjà potser poc utilitzat entre nosaltres. Si més no, hauríem de poder viure conscientment tot allò que s'esdevé en la vida dels companys i companyes.

4. Algunes resistències

En l'evangeli de Marc trobem l'episodi de la curació del cec de Betsaida. Val a dir que algunes de les curacions de la vista en l'Evangeli són catequesis baptismals, com crec que es manifesta de forma clara en el passatge del cec de naixement. Un cec de naixement (que no coneix Déu) és curat per Jesús posant-li saliva (aigua) als ulls, i esdevé un apòstol després d'un procés de creixement en la fe.

En aquest passatge que ara us proposo, el del cec de Betsaida, observem algunes deferències.

Mc 8,22-26: *Arribaren a Betsaida. Allà li portaren un cec i li demanaven que el toqués. Jesús agafà el cec per la mà i se l'endugué fora del poble. Llavors li escopí als ulls, li imposà les mans i li preguntà: Veus alguna cosa? El cec va alçar els ulls i deia: **Distingeixo les persones: les veig com si fossin arbres, però caminen. Jesús tornà a imposar-li les mans sobre els ulls, i el cec hi veié clarament. Estava guarit, i ho veia tot amb nitidesa. Jesús el va enviar a casa seva i li digué: No entris al poble.***

Novament trobem la saliva com a signe de curació per a la vista, i acompanyada de la imposició de mans. Però sembla que no sigui efectiva: només permet distingir les persones, però se les veu com si

fossin arbres, tot i que caminen. Una nova imposició de mans permet veure clarament i amb nitidesa. Sembla una curació progressiva. Els ulls donen informació al cor per a que aquest compregui: sembla un element pedagògic, ja que es fan dues lectures. En la primera, el cec hi veu però a grans trets, en la segona es distingeix clarament.

Però tot plegat és com un procés que invita a mirar sempre un segon cop i no de manera superficial. Si ens quedéssim en la superficialitat de les persones podríem veure gent que es mou, com arbres, amb braços com branques... La crida per tant és a mirar en profunditat els companys i companyes, però no fer-ho com “els deures”, sinó com un goig, com un regal que Déu em fa de poder contemplar-lo present, vivent, i actiu en els companys.

Doncs això, una mirada superficial, o primera, ens faria veure gent... però no persones. És per això que ens cal la segona mirada, la mirada aprofundida, per distingir amb nitidesa cada un dels companys i companyes.

5. El judici sobre els militants

Proposo un text que ens pot ajudar en la nostra tasca de responsables:

Lc 6,37.39.41-42: *No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats [...] ¿És que un cec pot guiar un altre cec? ¿No cauran tots dos al clot? [...] Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu? Com li pots dir: "Germà, deixa'm que et tregui la brossa de l'ull", si tu no veus la biga del teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per a treure la brossa de l'ull del teu germà.*

El text comença amb una triple invitació progressiva: dues en negatiu, no judicar i no condemnar, i una en positiu: perdonar. Crec que aquesta hauria de ser l'actitud inicial de tot cristià, però, concretant ara en la tasca de responsables, l'actitud hauria de ser, d'entrada, de no judicar, però encara menys de condemnar, i arribat el cas que sigui necessari... perdonar. Cap militant no és perfecte, ni nosaltres tampoc.

I ara em permetré corregir una mica Jesús. ¿Qui podria corregir mai cap germà, sinó Jesús? Sóc responsable, sóc consiliari, i sóc conscient de les meves misèries, de les meves cegueses. ¿I com puc ser capaç jo de corregir ningú, si acabem de sentir que primer cal treure's la biga del propi ull? És clar que Jesús no ens crida a la inanició en la relació amb els altres. Per tant, tot tipus d'indicació que fem als companys militants, l'hem de fer amb l'esperit de la correcció fraterna.

6. Conclusió

Un dels aspectes més agraïts del fet de ser responsables és la possibilitat de contemplar els companys amb els ulls de Jesús. Aquell Jesús que cura, que escolta, que perdona, que anima, que empeny, que renya, que no dubta en dir “Satanàs” a Pere quan Pere el vol apartar de la seva missió.

És Jesús que mira amb amor l'home ric, sabent que li dirà que no el vol seguir, perquè ja en té prou, ja ho té tot, essent ric: Mc 10,21. Mirar amb amor els companys que menys viuen l'ACO.

Els companys i companyes són polièdrics. La seva vida té moltes dimensions, i no podem ser simplistes. Pensar, reflexionar, pregar la vida (el que viuen) dels companys, pregar per ells.

Viure com una oportunitat de conversió i de canvi la coherència personal que ens cal viure per tal de poder demanar als companys que ells també canviïn.